

Arrest

nr. 186 003 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 2 april 2014 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 15 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2014.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de neergelegde documenten niet worden aanvaard als bewijs van identiteit. Volgens de verzoekende partij werden de documenten immers reeds overgelegd in het kader van een eerder, i.e. op 30 augustus 2010, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 22 oktober 2010 onvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris handelt in strijd met de gewekte verwachting dat de neergelegde documenten geldige identiteitsbewijzen zijn in de zin van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet.

1. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze wettelijke voorschriften zou schenden. Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De verzoekende partij zet de wijze niet uiteen waarop de door haar opgesomde wettelijke voorschriften door de bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2. De bestreden bestuurshandeling werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat;”

Artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op

voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij op 22 februari 2010 voor laatstgenoemde een asielaanvraag heeft ingediend. Op 3 juni 2010 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 48 806 van de Raad van 29 september 2010 werden aan de verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad stelt vast dat op het ogenblik van het indienen van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, i.e. op 30 augustus 2010, de asielaanvraag niet definitief was afgewezen, zodat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet was vrijgesteld van de verplichting om haar identiteit aan te tonen. In voormelde aanvraag wordt ook uitdrukkelijk gewezen op de dat ogenblik lopende asielprocedure. Aangezien niet kan worden vastgesteld dat de neergelegde documenten in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werden aanvaard als bewijs van identiteit, kan de verzoekende partij zich in huidige procedure dan ook niet dienstig beroepen op een gewekte rechtmatige verwachting dat de documenten geldige identiteitsbewijzen zijn in de zin van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel lijkt, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 15 februari 2017 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 28 maart 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 januari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP volhardt in het beroep. VwP sluit zich aan bij de beschikking."

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 januari 2017, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU